Смерць нямецкім акупантам! | Прачытай і перадай другому

Партызанскае жыгала

№ 7
27 Красавіка
1944 г.

Далі Гітлеру у зубы і перабілі усе рахубы

Увага!—гаворыць Пчала:

Калісь я і мёд збірала і гудзела над кветкамі, а цяпер—як толькі на вулей наш нападаюць паганыя нямецкія псы,—я толькі жалю. Ды як жалю, што будзь здароў!

Тут хачу жаліць тупыя фашысцкія мазгі,—жыгануць партызанскім слаўцом, каб ворагу моташна стала.

Ідзе, таварышы, даўно жаданая вясна. Раскаты пераможнага грома раздаюцца ў Румыніі, на граніцы Чэхаславакіі, у Крыму. Хутка і ў нас загрыміць,—расцвіцецца вярба, пачнецца ачыстка вулля і мірны збор мёду.

Лячу сабе адпойчы і гуду, перапоўнена веснавой радасцю. Бачу—ля вёскі нешта ў гразі бялеецца. Спадзявалася знайсці кветку, падлятаю. Аказваецца—там зусім іншы брудны, фашысцкі лісток, скінуты з нямецкага самалёта. А ў ім скавыча Гітлер і яму хрыплым голасам падвывае Гэбельс.

І вось я—Пчала—раскажу вам, таварышы, на памяць аб тым, аб чым скавычуць гэтыя крываваныя, ашпараныя савецкім жарам фашысцкія сабакі.

Пачалося гэтак:

Раз п'яны чорт з свіннёй жаніўся,
Пакуль яны сюды—туды...
Прайшоў гадок і фрыц радзіўся,
Ды гэткі гад,—што нікуды!
А ўсё-ж яго тапіць не сталі,
А проста—Гітлерам назвалі.
Эх, брат, такога чалавечка
Трымаць бы лепш увесь век за
печкай,
А ў немцаў ёсць такому гаду
Удалося захапіць уладу!
Казаў ён немцам:
„Я за гэта
Разьму маленькага Совета—
Я нагармаю худога фрыца
Совецкім „шпігам" і пшаніцай,
Удастаўлю вам, любому гаду,
Вугалля вам і вінаграду,
Дастаўлю вам і солі, і газу..."
І фрыц дапоўз аж да Каўказу,
Надзьмуўся ён, як тая жаба,
А тут яму—ба-бах па скабах,
Налупілі, па горбе фон-Боку—
І паляцеў ён аж да Дону.
А ўжо адтуль, набраўшы гузу,
Ажно за Прут чахаў без духу,
І з румынаў бокам-ракам
Дапоўз ашпараны сабака
І вось скавыча!

Гітлер скавыча

„Ох, ліха ж ім — далі мне ў зубы
І перабілі ўсе рахубы.
Сядзі цяпер і скавычы:
Няма чым гору памагчы...
    Не памаглі мне мае звяры:
    Усё к чорту — „тыгры" і „пантэры",
    І з чорнымі крыжкам самалёты,
    І ўсё мае СС — „[illegible]"
    Бягуць, аж порткі пагублялі...
    А ёй, ай-ёй — штож будзе далей?!
Чаго ж цябе хвароба гнала
На ўсход — і хлеб, і соль, і сала?..
Хацеў паўсвету агарнуць,
А тут — няма дзе і дыхнуць...
Відаць, таксама марна згіну,
Як згінуў камрат — Мусоліні!..
    Бо ўжо няма ніякай рады, —
    Як пагналі ад Сталінграда,
    Дык толькі пруць, і пруць, і пруць
    І вось — заперлі аж за Прут...
    І ўсё даюць — даюць па спінах...
Няўжо дапруць аж да Берліна?
Няўжо і мне ў сваім падвале
Не ўседзець больш?..
            Што ж будзе далей
З маёю зграяй і са мной?! —
Ох, доннэрвэтэр, ой-ёй!.."

Гэбэльс падвывае

„Алло! — камраты, грамадзяне!
Хто лепей можа — [illegible]це!
Усім па ўсяму народу,
Аб тым, што гэта Гітлер хоча!

    Ад Сталінграда — помніць кожны —
    Пачаўся марш наш „пераможны":
    Загулялі мы [illegible] „падрыгацца",
    Каб у „катлах" не заставацца...
    Здаецца жонка? Трэба ведаць —
    Няма калі абедаць, снедаць:
    Ляціш ад вечара да ранка,
    Бо ўсё павінна ісці маланкай,
    Бо там, камраты, не гулянне,
    А... проста фронту скарачэнне...
Няхай ужо цяпер, што ўчора —
На што нам іхнія прасторы?
На што нам сала і пшаніца —
Яны ня лезуць у горла фрыцам...
Мы жартам вам казалі гэта,
Што сам паддасца край Саветаў...
Ох, пралетар! — за моцны, цвёрды
І нам — заперуць на захад морды...
    Я заклікаю:
            Гвалт, трывога!!
    Назад усе, на перамогу!
    І ўнук, і сын, і дзед, і тата —
    Сляпы, бязногі і гарбаты —
    Устаньма ўсе і хопіць сілы
    Уцячы ад ворага —
                    у магілы...

Я. ПЧАЛА

Выданне газеты „Партызанскае Жыгала", орган Стаўбцоўскага РК КП(б)Б. Рэдкалегія